

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LISA JACKSON

MILJONI- BEEBI

ROMAAN

Originaali tiitel:
Lisa Jackson
Million Dollar Baby
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1992 by Lisa Jackson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07415922
ISBN 978-9949-82-944-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

KOER PISTIS MÄRJA nina Chandrale näkku. Loom niutsus ja nuhutas naise lõuga.

„Mine ära,“ pomises naine ja pigistas silmad kinni. Ta sukeldus sügavamale patjadesse, lootes, et Sam saab aru, aga koer ei andnud alla. Retriiver kraapis otsustavalt tekki ja haukus piisavalt valjult, et äratada viieteistkümne kilomeetri kaugusel elavad naabrid. „Lõpeta, Sam!“ Chandra tõmbas ärritunult padja üle pea ja keeras teise külje. Aga naine oli nüüd ärkvel ega suutnud eirata rõdupiirde ääres saalivat vinguvat Sami, kelle kaelarihma külge kinnitatud metallplaadid koera ja omaniku andmetega valjult kõlisesid.

Kui Chandra ei reageerinud, nortsatas koer häälekalt, paterdas kähku allkorrusele ja haukus taas.

Niisiis tahtis koer välja. „Pidanuksid sellele varem mõtlema.“ Chandra ajas end vastumeelselt istukile ja äigas juuksed silme eest. Ta judistas end, haigutas ja hõõrus käsivarsi.

Sam haukus erutatult, Chandra kaalus koera väljalaskmist ja verandale jätmist. Vananaiste suvest hakkas saama sügis ja öökülmad Kaljumägede jalamil polnud enam kaugel. „See kuluks sulle ära,“ torises naine ja vaatas kella öökapil. Üks ja nelikümmend

kolm minutit. Ikka veel küllaga aega magada, enne kui äratuskell helisema hakkab.

Vaikselt porisev Chandra kummardas ja kobas voodi alt saapaid, kui kuulis üle Sami tungiva haukumise häält, mis oli tunginud tema unenägudesse ja suskinud alateadvust. Kauge huilgamine meenutas näljase beebi karjumist või valudes piinleva siiami kassi häälightsusi. Chandrale tuli kananahk ihule.

Sa kujutad seda ette! ütles naine endale. Ta oli kilomeetrite kaugusel inimasustusest.

Nutt, kauge ja summutatud, murdis taas vaikuse. Chandra ajas end pulksirgelt istuma. Ta süda põksus meeletult. Hoides tekki kramplikult õlgade ümber, viskas ta jalad üle voodiääre ja läks üle kulunud plankpõranda rõdupiirde äärde, kust avanes vaade kogu esimesele korrusele, ja vaatas alla.

Akendest paistis sisse kuu ja ahju klaasukse taga hõõgusid mõned söed. Ülejäänut varjas pimedus, mille öö sellesse üksildasse metsasesse maanurka tõi.

Chandra silm seletas hädavaevu Sami. Koera viskikarva kasukas sulas varjudega ühte, kui koer ukse ees edasi-tagasi saalis, kaapsis lävepakku, niutsus ja urises.

„Niisiis, pead end nüüd Lassieks, eks?“ küsis Chandra. „Ütled mulle, et seal väljas on midagi.“

Koer haukus vastuseks.

„See on pöörane. Vait, Sam,“ käskis Chandra. Naise nahk hakkas kirvendama, kui nägemine varjudega kohanes. Ta kikitaskõrva ja võttis vanad teksapüksid, mille ta mõne tunni eest oli hoolimatult üle voodijalutsi heitnud. Tuttavad hääled mäestiku jalamil asuvas majakeses polnud muutunud. Vanaisa kell tiksus, tuul sosistas majakese ümber kasvavate mändide ja haabade okses – Colorado ööhääled olid sama trööstivad nagu alati. Tuulekell eskojas tilises vaikselt ja vannitoa lekkivast kraanist tilkus ühtlaselt vesi.

Taas kostis nuttu. Chandrat läbis külmajudin. Kas beebi? Mitte mingil juhul. Mitte siin kõrgmägede jalamil. See on meeletu. Tõenäoliselt on mõni väikeloom viga saanud ja valudes – hulkuv kass või pesukaru... võib-olla isegi ema kaotanud karupoeg...

Sam urises ja hakkas trepist üles perenaise poole tulema.

„Oota, oota.“ Chandra tõmbas teksapiüksid jalga ja toppis flanellöösärgi saba värvli vahele. Ta tõmbas villased sokid jalga ja, pärast uut kiirrotsingut voodi all, pistis jalad saabastesse.

Chandra isa vana 22 LR vintpüss oli kapinurgas. Naine kõhkles, haaras sooja voodriga jaki ja põimis sõrmed Winchesteri raudade ümber. Parem karta kui kahetseda. Võib-olla on loom liiga raskelt vigastatud ja ta peab tolle piinast päästmiseks magama panema. Võib-olla on ta marutaudis.

Ja võib-olla pole see üldse loom.

Selleks ajaks kui Chandra ja retriiver olid allkorrusele tagasi jõudnud, oli Sam peaaegu meelest ära, haukus ja urises, valmis maailma vallutama. „Võta aeglasemalt,“ käskis Chandra, pistis käe jakitaskusse ja kobas siledaid padrunihülse. Ta libistas kaks neist vintpüssi külma padrunipessa.

„Olgu, ära tee nüüd midagi rumalat,“ ütles ta koerale. Ta kaalus Sami majja jätmist, kartes, et haavatud ja meeletu loom võib koerale viga teha, aga samas tundis ta end vana koera kõrval kindlamalt. Kui ta komistab eksinud karupoja otsa, võib tolle ema lähedal olla või pole ta kõige paremas tujus.

Kui Chandra ukse avas, tungis majja pahvakas külma mägiõhku, liigutas kardinaid ja pani söed heledamalt hõõguma. Tundus, et öötuul on unustanud suve sooja hinguse, mis päeviti siin veel viivles.

Kuu eest kihutasid mööda tontlikud pilved, heites öisele maastikule varje. Nutt polnud lakanud. Rõhutatud luksamise ja õhutamise eest kostis see valjemalt. Chandra läks raskel sammul üle

kruusaplatsi ja eiras seljalihaseid krampi kiskuvat hirmu. Ta suundus otsejoones küüni poole, kust hää! tuli.

See kostis inimhäälena. Aga see oli hullumeelsus. Chandra polnud aastaid beebi nuttu kuulnud... ja kilomeetrite raadiuses polnud ühtki last. Ilmselt on ta unesegane... aga ikkagi...

Chandra avas haagi, lipsas küüniuksest sisse ja järgnes ärevil Samile. Hobune hirnus, naise sõrmetesse tungisid tolmu-, sadulaseebi ja kuiva heina lõhnad. Chandra pani ühe käega tule põlema ja pigistas teisega relvarauda.

Hobused olid rahutud. Nad sahistasid latripõrandal õlgedes, pruuskasid ja kaapisid, heitsid tumedaid päid selga ja pööritasid silmi, justkui oleks nemadki hirmunud. „Kõik on korras,“ ütles Chandra neile, kuigi teadis, et miski on küünis väga, väga valesti. Karjumine kostis valjemalt ja tungivamalt.

Suu kuiv, relv laskevalmis, läks Chandra ettevaatlikult viimase tühja latri juurde. „Mida kuradit...?“ sosistas ta, kui nägi tumedaid karvu – ei, *juukseid* – beebi juukseudemeid! Chandral pidi süda peaaegu seisma jääma, aga ta hakkas kähku tegutsema, pani püssi põrandale, tegi latriukse lahti ja põlvitas väikese puntra kõrvale.

Tilluke beebi oli mässitud viledasse kollasesse tekki ja tema peale oli laotatud vana sõdurijakk. „Oh, mu jumal!“ sosistas Chandra ja võttis väikese puntra sülle. Kõrvulukustav karjumine läks nõksu jagu kõvemaks. Beebi pilgutaskaleda laetule valgel mustavaid sinisilmi, tema tilluke nägu oli krimpsus ja nutmisest punane. Üks tilluke rusikas oli teki vangistusest pääsenud ja laps vehkis sellega ärritatult näo lähedal. „Oh jumal, oh jumal.“ Beebi karjus täiest kõrist.

„Oh, kullake, ära nuta,“ pomises Chandra, noppis lapsukese juustest kõrre ja hoidis teda rahustada püüdes rinna vastas. Ta vaatas ema otsides küünis ringi. „Hei – kas siin on keegi?“ Naisele tundus, et higi nahal jäätub, kui ta vastust oodates kuulatas. „Hei? On siin keegi? Palun, vastake!“

Chandra kuulis ainult hobuste korskamist, beebi luksumist ja nuttu, Sami madalat urinat ja oma põksuvat südant. „Tasa... tasa...“ ütles ta taas, justkui tilluke vastsündinu teda mõistaks. „Me ajame selle korda.“

Üle põranda sibas hiir ja lipsas seinaprakku. Chandra, kelle närvid olid pillikeelena pingul, surus kiljatuse maha. „Lähme,“ sosistas ta beebile, taibates, et tõenäoliselt on too hüljatud. Aga kes jätaks kalli lapsukese maha? Vastsündinu karjus kõvemini, kui Chandra ta sülle võttis. „Oh, beebi, beebi,“ ümises naine. Ematunded tõukasid teda tillukest beebijuustega kaetud pead suudlema ja ta kirus mõttes naist, kes hülgas selle ilusa lapsukese. „Kes sa oled?“ sosistas Chandra beebi tumedate juuste vastas. „Ja kus on su ema?“

Chandra mähkis beebi oma jakki, libistas pilgu üle küüni tolmuste nurkade, kiikas lakka, lükkas jalaga sadularuumi ukse lahti, vaatas söödatünnide taha, aga beebi emast polnud jälgegi. Samist, kes haukus beebi peale ja kargles, polnud otsimises abi. „Halloo? Kas te olete siin?“ hüüdis Chandra, lootes, et keegi teda kuuleb, aga talade vahelt kajas vastu ainult tema enda hääl.

„Kuulge, kui te siin olete, tulge majja. Ärge kartke. Lihtsalt tulge välja ja räägime, eks?“

Keegi ei vastanud.

„Palun, kui te mind kuulete, tulge välja!“

Taas vaikus. Kõigest tuule ohkamine õues.

Tore. Vähemasti ta proovis. Kes iganes lapse siia tõi, on oma-päi. Praegu oli kõige pakilisem ülesanne imiku eest korralikult hoolitseda, kõik muu võib oodata. „Lähme,“ sosistas naine taas lapsukesele, hoides rabelevat pundart kõvemini. Eirates pruuskavaid hobuseid, kustutas naine tuled ja pani enda järel küüni-ukse kinni.

Taas majakeses, viskas Chandra last süles hoides ahju uued halud. „Me saame su soojaks,“ lubas ta, tõstis telefonitoru hargilt

ning surus selle kõrva ja õla vahele. Ta valis hädaabinumbri ja palus taevast, et kõnele kähku vastataks.

„Kiirabi,“ vastas dispetšer.

„Siin Chandra Hill Flaming Mossi teelt,“ ütles Chandra ja vuristas üle beebi karjumise oma aadressi. „Leidsin oma kütünist beebi. Vastsündinu, ilmselt veekaotus, päris kindlasti näljas, ilmas-tiku meelevaldas. Ma... Ma ei tea, kelle laps ta on... või miks ta siin on.“

„Saadame kiirabi.“

„Elan kolmkümmend kilomeetrit linnast väljas. Läheb kiiremini, kui ootan kiirabiautot Alder Corneris, Flaming Mossi ja pea-tee ristmikul.“

„Oodake hetk.“ Dispetšer ütles midagi kellelegi taustal ja tuli taas kuuldele. „See sobib. Kiirabiauto kohtub teiega seal.“

„Hästi. Nüüd ühendage mind palun haigla kiirabiosa-konnaga...“ Chandra hakkas mehaaniliselt liikuma ja mõtlema nii, nagu ta polnud enam palju aastaid teinud. Ta pani lapsukese enda kõrvale sohvale ja pakkis karjuva vastsündinu hoolikalt lahti. Vihane ja näljane laps karjus valjemalt ning vehkis kõhnade jalakestega. „See on poiss, hinnanguliselt kaks-kolm päeva vana,“ ütles Chandra, märgates nabaväädi kõnti. Kui palju vastsündinuid, nagu see siin, oli ta oma lühikeseks jäänud arstikarjääri ajal läbi vaadanud? Sadu. Keeldudes laskmast end ekslema keelatud alale, keskendus Chandra rabelevale lapsele ja silitas sõrmeotstega kõhna keha. „Kaukaaslane, väga näljane, ilma nähtavate eritunnusteta...“ Chandra käed liikusid oskuslikult üle vastsündinu sileda naha, kontrollisid lihaseid ja luid, tillukesi sõrmi ja varbaid, jalgu, kaela, selga, tuharaid, pead... „Üks hetk...“ Naine keeras valguse heledamaks ja nägi lapse kollakaid silmavalgeid. „Tundub, et tal on ikterus ja...“ Chandra puudutas taas beebijuukseid ja kompas ettevaatlikult vastsündinu pead, „...kuklal on madal turse. Võib olla *caput succedaneum* või *cephalhematoma*... Jah, kerge

verevalum, aga ainult paremal pool. Ma ei usu, et see on tõsine. Muhk pole kuigi suur, aga on parem, kui pediaater ta kohe pärast haiglasse jõudmist läbi vaatab.“ Chandra jätkas beebi läbivaatust, justkui oleks too tema patsient, pilk harjunud ja kindel. „Midagi muud ma ei leia, vähemasti mitte ilma meditsiiniseadmeteta. Kas saite kõik vajaliku?“